

Publicerad 2015-11-27 19:00 av Heikki Hellman

EN VÅT UPPTÄCKTSFÄRD

Dagen var våt, disig, grå, ruskig.

Det blåste. Det var blöta!

Jag fick upp ögonen för min omgivning.

Såg på viadukten en kvinnlig gestalt,

hon kämpade mot vind framifrån.

Hon hade på sig en vitsig huvaponcho,

hennes långa ben var svartklädda,

hennes hand pressade paraplyn,

som roterade i vild vind och

var nära rymma vilket ögonblick som helst.

Vyn var komisk.

Jag höll andan, spände mej samtidigt för att

i fall den följande vindbyn vore den som lyfter

henne till skyarna som en helikopter!

Därefter satt jag hemma vid fönstret.

Fönstrets utsida var våt av vattenbär,

som vindar stänkte på det.

Strandalmars kvistar vajade i vinden,

de bågnade som dasande par i wienervals!

På stranden böljade havet i krabb sjö.

Havet var grått, mjukt ,

tjock dimridå hängde i luften .

Man kunde inte skönja horisonten,

öarna hade smält samman med dimma.

Det regnade i dimma!

Plötsligt föll mörkret, klockan var bara fyra.

På havet kunde man knappast se någonting.

Iakttagelser skedde utifrån hörsel.

Jag blundade och försökte att lyssna.

Jag hörde vin, tyckte att vinden piskade hörn,

då det knäppte till var det trädgren som bröts.

På havsstranden plaskade vågorna på stenar,

ibland vindljud visslade ibland dånade det.

På natten finns det ingen sjöutsikt utan ljus.

Då längtar jag efter månsken. Kanske en natt!

Natten på havsstrand kunde bli annorlunda!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Heikki Hellman med Poeter.se id #36177 innehar upphovsrätten